

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 407

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΗ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΣ

Ν

ΟΜΟΣ καθολικός, σχεδόν, εἶναι ἡ ἀναζήτησις τοῦ πολυτίμου ἐκείνου στοιχείου τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἢ οὐδέποτε ἀπῆλauseν ἢ τραγικῶς ἀπώλεσεν.

Ὁ τυφλὸς ἀναζητεῖ τὸ φῶς του· ὁ πτωχὸς πλούτη· ὁ ἀσθενὴς ὑγείαν.

Υπάρχουν ὁμως καὶ τρία πολύτιμα στοιχεία, τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν ἀνέκαθεν, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀποτελοῦν ἔσαεὶ τὸ ἀντικείμενον μιᾶς πανανθρωπίνης νοσταλγίας!

Καὶ τὰ τρία αὐτὰ αἰτήματα τῆς νοσταλγούσης ψυχῆς εἶναι ἡ πίστις—ἡ ἐλπίς—ἡ ἀγάπη!

Πίστις! Δὲν εἶναι πίστις ἡ φιλοσοφικὴ θέσις, δι' ἧς ὁ ἀνθρώπινος νοῦς συναρτᾷ, κατὰ τὸ μέτρον τῆς λογικῆς, τὰ ἀποτελέσματα μὲ τὰς αἰτίας των καὶ ἄγεται εἰς τὴν διαπίστωσιν τῆς ὑπάρξεως Θεοῦ!

Ὁ Θεὸς τῆς τοιαύτης πίστεως εἶναι μόνον φιλοσοφικὸν σχῆμα, νεκρὰ ἔννοια, στοχαστικὸν ὄριον!

Ἡ πίστις, ὅπως τὴν νοσταλγεῖ ὁ ἄνθρωπος, εἶναι, πρὸ παντός, συναίσθησις παρουσίας, βεβαιότης ἀνακύπτουσα οὐχὶ ἐκ φιλοσοφικῶν διερευνήσεων καὶ ἐλέγχων τῆς λογικῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς συναντήσεως, ἐπέκεινα τοῦ ὕλικου χώρου, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ Θεοῦ,

ἐκ τῆς συναντήσεως τῆς εἰκόνας καὶ τοῦ ὁμοιώματος, πρὸς τὴν πραγματικότητα ἐκείνην, ἧς ἡ ψυχὴ ἐγένετο «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν»!

Συνέπεια τῆς τοιαύτης πίστεως, οὐχὶ πάλιν κατὰ τὸ λογικὸν σχῆμα προηγούμενον—ἐπόμενονον, ἀλλὰ κατὰ τὴν οὐσιαστικὴν σχέσιν: Ἥλιος—θερμότης, εἶναι ἡ ἐλπίς!

Ἡ τοιαύτη ἐλπίς, τὴν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος, ἐπιμόνως νοσταλγεῖ, εἶναι θαλπωρὴ νικῶσα τὴν ψυχρότητα τῆς φοβίας τοῦ θανάτου καὶ θωπεύουσα αὐτόν, διὰ τῆς αὔρας μιᾶς ζωογόνου αἰσιοδοξίας!

Ἐλπίς δὲν εἶναι ἡ ψευδαίσθησις, τὴν ὁποῖαν διαμορφώνει ὁ ἄνθρωπος, διὰ τῆς μεταθέσεως πόθων καὶ ἐπιθυμιῶν ὑλιστικοῦ καὶ κοσμικοῦ περιεχομένου, ὥστε νὰ ἐξαπατᾷ ἑαυτόν, ὅπως ὁ μεθυσμένος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπηρείας τοῦ οἶνοπνεύματος!

Ἐλπίς εἶναι ἡ ἐνατένισις τῶν ἀκτῶν τῆς αἰωνιότητος ὑπὸ τῆς ψυχῆς, ὁ ριγηλὸς ἐνθουσιασμός, τὸν ὁποῖον ἐκ τοῦ θεάματος αὐτοῦ δοκιμάζει καὶ ἡ μόνιμος πλέον χαρά, διὰ τῆς ὁποίας χρωματίζεται ἐντόνως ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος, ὥστε νὰ κατανικᾷ πᾶσαν θλίψιν, πάντα πόνον, πᾶσαν ὀδύνην ποὺ ἀνακύπτουν ἐκ τῆς φοβερᾶς ματαιότητος τοῦ παρόντος βίου!

Ἄλλ' ὅπως ἀκριβῶς δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ θερμότης χωρὶς ἥλιον, οὕτω πως

δέν δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἐλπίς χωρὶς τὴν πίστιν, ὅπως ἐν τῷ παρόντι διεγράψαμεν!

Πίστις—Ἐλπίς! Ἡ μεταφυσικὴ αὐτὴ συζυγία κυφορεῖ ἐν ἑαυτῇ καὶ ἀποτίκει εἰς τὴν πιστεύουσαν καὶ ἐλπίζουσαν ψυχὴν τὴν πανέμορφον θυγατέρα, τὴν Ἀγάπην!

Μὴ ὑπονοήσετε ὑπὸ τὴν ἀγάπην αὐτὴν τὰ φαιδρὰ μυθεύματα τῶν ἐρωτευμένων· τὰς συναλλαγματικὰς τοῦ συμφέροντος, δι' ὧν ἐμπορεύονται ἐπιτυχῶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰς ὁποίας ὀνομάζουν ἀγάπην· μὴ ἐξαπατηθῆτε ἀπὸ τὴν κοσμικὴν φιλίαν, ἣτις προδίδει τοὺς φίλους, ὅταν ἐμφανισθῇ ἡ ἀπαισία ἄρκτος τῶν σκληρῶν δοκιμασιῶν τοῦ βίου.

Ἀγάπη εἶναι ἡ δύναμις τῆς συγγνώμης, τὸ μεγαλεῖον τῆς καλωσύνης, ἡ ὑπεροχὴ τῆς στοργῆς, ἡ πυράκτως δύο ψυχῶν ἀπὸ τὸ καταθέλγον πῦρ τοῦ θείου ἔρωτος, τὸ ὁποῖον ἀνάπτει ὁ σπινθὴρ τῆς πίστεως καὶ ἡ θρυαλὶς τῆς ἐλπίδος.

Πίστις—Ἐλπίς—Ἀγάπη. Ὁ παράδεισος, πρὸς τὸν ὁποῖον κατευθύνεται ἡ ψυχὴ.

Πίστις—Ἐλπίς—Ἀγάπη. Ἡ τῆς Παναγίας Τριάδος, τριαδικὴ ἐξακτίνωσις, δι' ἧς ἡ θεοειδὴς ψυχὴ πληροῦται τοῦ νοητοῦ ἐκείνου καὶ μυστικοῦ φωτὸς τῆς γνώσεως.

Πίστις—Ἐλπίς—Ἀγάπη. Ἡ τρίχορδος λύρα τῆς θείας ἁρμονίας.

Αὐτὴν τὴν μεταφυσικὴν τριλογίαν ἀναζητεῖ ἀνέκαθεν ὁ ἄνθρωπος, διότι μόνον αὐτὴ χαρίζει τὴν ἀπόλυτον πληρότητα τῆς εὐτυχίας!

Ἀλλὰ τὴν τριλογίαν αὐτὴν δὲν τὴν συλλαμβάνει οὔτε διὰ τοῦ στοχασμοῦ, οὔτε διὰ τῆς ἐπιστήμης, οὔτε διὰ τῆς τέχνης, οὔτε δι' ἄλλον τινὸς ἀναγωγικοῦ μέσου!

Ἡ τριλογία αὐτὴ «ἐγένετο σὰρξ καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν»!

Καὶ τὸ γεγονὸς αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ οὐσίᾳ του εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀμετακίνητον κέντρον τοῦ ἱστορικοῦ βίου τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν ἐπαλαμβάνεται ἀπλῶς, δίκην «ἐπετείου» τινός· καταλαμβάνει ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν νοσταλγὸν ψυχὴν, ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἀποτινάξῃ τὴν σκόνην τῆς ἀθλιότητος καὶ ποθήσῃ τι ὑπέρτερον τῆς γήϊνης συμβατικότητος!

Ἐὰν δὲ ὑπεθυμίζεται καὶ ὡς «ἱστορικὴ ἐπέτειος», τοῦ τοσυμβαίνει διὰ νὰ κεντήσῃ τὸν ζῆλον τῶν σκληροκαρδίων καὶ παχυδέρμων προσφύγων τῆς Αἰγύπτου, ὥστε νὰ νοσταλγῇ τὴν σωτήριον «ἐξοδὸν ἐξ οἴκου δουλείας» καὶ νὰ πορευθοῦν πρὸς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, πρὸς τὸν

ἀπολεσθέντα Παράδεισον!

Ἡ «ἱστορικὴ ἐπέτειος» εἶναι ὁ ἀστήρ, ὅστις ἔχει σκοπὸν νὰ ὀδηγῇ ἐκάστοτε τοὺς νυκτοσκόπους ὁδοιπόρους τῆς ἀμαρτίας πρὸς τὴν πλησιφαῖ ἡμέραν τῆς Βηθλεὲμ, διὰ νὰ προσκυνήσουν εἰς τὸν λίκνον τῆς ἁγίας ἀπλότητος ἀνακλινομένην τὴν ἐνσάρκωσιν τῆς Νοσταλγομένης Τριλογίας, πίστεως—ἐλπίδος καὶ ἀγάπης, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ θείου Βρέφους!

Νυκτοσκόποι καὶ ἡμεῖς, πορευόμενοι ἐν τῷ σκότει τῆς ἀλαζονείας καὶ τῇ σκιᾷ τῶν παθῶν, ἃς ἀκολουθήσωμεν τὸν Θεῖον Ἀστέρα, τὸν σε λαγίζοντα εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ προμηνύοντα διὰ τῆς νηστείας, τῶν σχετικῶν ἀκολουθιῶν, τοῦ ὅλου λειτουργικοῦ κλίματος, τὴν ἄπειρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον συγκατάβασιν, δι' ἧς ἐξησφάλισε εἰς τὴν νοσταλγὸν ψυχὴν, τὴν ΠΙΣΤΙΝ—ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ—ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ!

Ἄς ἐτοιμασθῶμεν ψυχικῶς εἰς τὴν προσκύνησιν καὶ ἃς ἀποφασίσωμεν μετὰ τὴν ἐν χρόνῳ «συνάντησιν» νὰ μὴ ἀνακάμψωμεν πάλιν πρὸς τὸν ἀγνοκτόνον τύραννον, τὸν Ἡρώδη, ἀλλὰ δι' ἄλλης ὁδοῦ, διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ κατὰ Χριστὸν βίου, νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν ἀπολεσθέντα παράδεισον.

Ἠθικὴ κάθαρσις.

Νέον ἠθικὸν σκάνδαλον εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν σχολὴν τῆς Κερύνθου τείνει νὰ μολύνῃ τὴν ἑλληνικὴν ἀτμόσφαιραν καὶ νὰ δώσῃ τροφὴν εἰς τοὺς ὑπονομευτὰς τοῦ θρησκευτικοῦ βιώματος. Τὴν εὐθύνην ὅμως ἐπωμίζεται ἡ κρατ. ἐκκλησία, ὁ τρόπος ἀντιδράσεως τῆς ὁποίας δίδει τὸ μέτρον τῆς εὐαισθησίας τῶν ἠθικῶν τῆς ἀντανакλαστικῶν. Ἡ καθυστέρησις τῆς καθάρσεως κάθε ἄλλο παρὰ ἀνυψώνει τὸ γόητρόν της, καὶ ἐπὶ πλέον ἡ θρησκευτικότης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ δέχεται θανάσιμον τραυματισμὸν.

Ὁ Πτωχὸς συγγενής.

Ἡ ἐπικριτικὴ στάσις μας διὰ τὴν κρατ. ἐκκλησίαν εἶναι γνωστὴ. Καὶ τὰ ἐλαττήρια ἐπίσης. Καμμία προσωπικὴ ἰδιότης δὲν ὑπαγορεύει τὴν ἀντίθεσίν μας. Ἀρχαὶ καὶ ὄχι συμφέροντα μᾶς χωρίζουν. Τῆς καταλογίζομεν ἀσυνέπειαν καὶ παλιμβουλίαν. Τὴν κατηγοροῦμεν δι' ἀδυναμίαν ὀρθοδόξου χαρακτῆρος. Δὲν εἶναι μόνον τὸ ἡμερολογιακὸν σχίσμα ποὺ ἐτραυμάτισε τὸ γόητρόν της. Καθημερινὰς κόπτεται τὸν κλάδον ἐπὶ τοῦ ὁποίου κἀθίται. Πίπτει εἰς ἀνυποληψίαν ἐπειδὴ δὲν στηρίζεται εἰς τὴν ὀρθόδοξον γνησιότητα. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ τὴν θεωροῦν πτωχὸν συγγενὴ ἀποζῶντα ἐκ τῆς πολιτειακῆς ἐλεημοσύνης. Ἡ παντοδύναμος ὀρθοδοξία κατήντησεν, φεῦ!, νὰ ἐπαίτῃ μίαν ταπεινὴν θέσιν κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον αὐτῆς τῆς γῆς, τὴν ὁποίαν ἐπότισε δι' ἀφθόγῳ αἵματος, καὶ τῆς ὁποίας τὴν ὀνιότητα διέσωσεν ἱστορικῶς. Τὰς σκέψεις αὐτὰς προεκάλεσαν δημοσιευθέντα σχόλια, ὡς τὸ κατωτέρω τοῦ «Ταχυδρόμου» τῆς 10/11/62.

«Ἀσχετὰ πρὸς τὸ οἰκονομικὸ ποῦ προκαλεῖ τὴν ρῆξιν μετὰ τὴν Πολιτείαν, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔπρεπε νάχη παράπονο ἐναντίον ἐνὸς Κράτους ποῦ τὴν εὐλαβεῖται σὲ ὅλες τὰς ἐκδηλώσεις του. Τὸ Σύνταγμα φρουρὸς της. Μετὰ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας ἀρχίζουν οἱ συνενδριάσεις τῆς Βουλῆς. Γυμρὸς σὲ Ἐπίσκοπο δίνουν τὸν ὄρκο τοὺς οἱ ὑπουργοί. Ἡ Ἐκκλησία παροῦσα στὴ θεμελίωσιν κάθε ἔργου. Ἡ Ἐκκλησία καὶ στὴν Παιδείαν Σὲ καιροὺς ποὺ φειδωλευόμεσθε καὶ τὸ δευτερόλεπτο, δυὸ ὥρες τὴν ἐβδομάδα γιὰ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Ἐχεῖς δὲ ἀπὸ πάντα καὶ τὰ Κατηχητικὰ ποὺ εἶναι σαφὲς διείσδυση τοῦ Κλήρου στὴ λαϊκὴ Παιδείαν. Σὲ καμμία δημοκρατικὴ χώρα δὲν θὰ συναντήσετε τέτοια κυριαρχία τοῦ ράσου».

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Οὗτος ὑπῆρξε γέννημα καὶ θρόμμα τῆς Δαμασκού τῆς Συρίας. Ἦκμασεν ὑπερμεσουδντος τοῦ ἑβδόμου μ.Χ. αἰῶνος. Κάτοχος μεγάλης θύραθεν σοφίας καὶ πολλῶν φυσικῶν καὶ ἐπικτητῶν πνευματικῶν ἀξιών. Προήρχετο ἐξ οἰκογενείας χριστιανικῆς πλουσίας καὶ ἐπιφανοῦς καὶ ἔτυχεν ἀνατροφῆς ἐπιμελοῦς, ὥστε νὰ κοσμηθῇ ἡ πεφωτισμένη φύσις τοῦ χαρακτηρῶς του διὰ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐπιδόσεων εἰς τὴν ρητορικὴν, τὴν ποίησιν, τὴν φιλοσοφίαν, τὴν θεολογίαν καὶ τὰ λοιπὰ θεωρητικὰ ἐπιστήμας. Ἐπειδὴ διεκρίνετο καὶ ἐν χρηστότητι καὶ ἐναρέτῃ πολιτεῖα προσελήφθη μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ γενικοῦ λογοθέτου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Χαλίφου τῶν Σαρακηνῶν, γενόμενος αὐτοῦ «*πρωτοσύμβουλος*». Ἐμφανισθεὶς τῆς αἰρέσεως τῶν Εἰκονομάχων προσεφέρετὰ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξιας ὑπηρεσίας του ὑποστηρίξοντι συγγραφῶν καὶ λόγων τὴν παράταξιν αὐτῆς μετὰ χαριτοφυΐας. Οὐδεὶς μὴ ἐπιζητούντες τὴν ἐξόντωσιν του ἐχάλευσαν συκοφαντίαν διαδέτοντες δυσμενῶς τὸν Χαλίφην ἐναντίον του. Τοῦ ἀπεκόπη ἡ δεξιὰ χεὶρ ὡς δῆθεν γράψασα γράμματα ὑπονομεύοντα τὸ Χαλίφατον. Ἀλλὰ ἡ θερμὴ δέησις τοῦ συκοφαντηθέντος πρὸς τὴν Θεοκόκον ἐτέλεσε τὸ θαῦμα. Ἡ ἀποκοπέα χεὶρ διὰ θαύματος τῆς Θεοτόκου καὶ πάλιν προσεκολλήθη. Μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν ἐγχοσμίων ἡ ἱστορία τὸν κατατάσσει μετὰ τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς τοῦ ἐν Παλαιστίνῃ Ἀγίου Σάββα, ὅπου διέπρεψεν ἐν ἀσκήσει καὶ ὁσιότητι. Ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἰωάννου τοῦ Ε' ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος καὶ μὲ τὸν βαθμὸν αὐτὸν ἐτελεύτησεν ἀποποιηθεὶς τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, πλεὶς πολλὰς τοῦ ἐροιάθη.

Ὡς συγγραφεὺς ὑπῆρξε πολυγραφώτατος τόσον εἰς τὸν περὶ ὅσον καὶ εἰς τὸν ἑμμετρον λόγον.

Ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τοῦ ἔπλεξεν ἐγκώμιον ἀποδεχθεῖς τὴν περὶ εἰκόνων ἁγίων διδασκαλίαν του. Ἡ θεολογία του περὶ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς θεμελιώδης. Ἡ φιλοσοφικὴ διδασκαλία του μέχρι σήμερον ἀναγινωσκόμενη δίδει τὸ μέτρον τῆς πολυμαθείας του καὶ τῆς ὑψηλῆς διανοίας του. Ἡ ποίησις του δι' ἧς κατεκόσμησε τὴν ἱερὰν ὑμνολογίαν βεβαίως τὴν μεγάλην πρὸς τὴν θείαν λατρείαν ἀφοσίωσιν του καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἁγίους τῆς πίστεως ἀνδρὰς εὐλάβειάν του. Ὁ θεολόγος Γρηγόριος εἶπε τις καὶ ἄλλος ἦτο τὸ ἰνδαλμα τῶν σκέψεών του. Εἰς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἰδιαιτέρως ἐνετράφη καὶ λογοκλόπος αὐτοῦ μέγας. φωρᾶται ὁλοκλήρως φράσεων εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν ᾠσμάτων καὶ ἱερῶν κανόνων τοῦ Πάσχα, τῶν Χριστουγέννων καὶ ἄλλων Δεσποτικῶν καὶ θεολογικῶν Ἑορτῶν.

Τοῦ θείου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ τὰ συγγράμματα δογματοπολεμικά, ἐξηγητικά, φιλοσοφικά καὶ ποιητικά δυστυχῶς σπαίξουν σήμερον. Ἀλλ' ὡς εὐχηθώμεν ὅπως ὁ μέγας οὗτος Πατήρ δι' ἡμᾶς θέναι ὁσιότητος παραινέσιν εὐλάβη τινα χριστιανῶν εἶνα φέρῃ αὐτὰ εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος πρὸς ὃ φέλειαν πολλῶν ψυχῶν καὶ δόξαν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς τέκνον γνήσιον καὶ προσφιλες διέπρεψεν ὁ χαριτώνυμος οὗτος Πατήρ.

Ἀπὸ τὴν ὁλονόκτιον Ἀγρυπνίαν τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἀγ. Μηνᾶ εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Παντερ. Προέδρου Ἀγ. Ταλαντίου καὶ Ἀνακίου. Εἰς τὴν φωτογραφίαν οἱ Σεβ. Ἐπίσκοποι Γαρθιζίου Αὐξέντιος καὶ Διαυλείας Ἀνάκιος.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου τὴν προσεχῇ Τετάρτην 6 Δεκεμβρίου θὰ πανηγυρισωσιν:

1) Ἡ ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν ἐν Παιανίᾳ—Ἀττικῆς φερώνυμος ἱερὰ Μονὴ δι' Ἀρχιερατικῆς ὁλονοκτίου Ἀγρυπνίας.

2) Ὁ ἐν Μενιδίῳ ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγ. Νικολάου ἱεσουργούντος Ἀρχιερέως.

3) Ὁ ἐν Κορυδαλλῷ ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγ. Νικολάου τοῦ φερωνύμου Γυναικείου Ἐνοχαστηρίου διὰ χοροστασίας Ἀρχιερέως. Συγκοινωνία ἐκ Πειραιῶς διὰ Λεωφορ. Κορυδαλλοῦ, ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Λεωφορ. Ἀγ. Βαρβάρας—Κορυδαλλοῦ στάσις Γέφυρα—Ταξιαρχῶν.

4) Ὁ ἐν Χαϊδαρίῳ φερώνυμος ἱερὸς Ναός.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

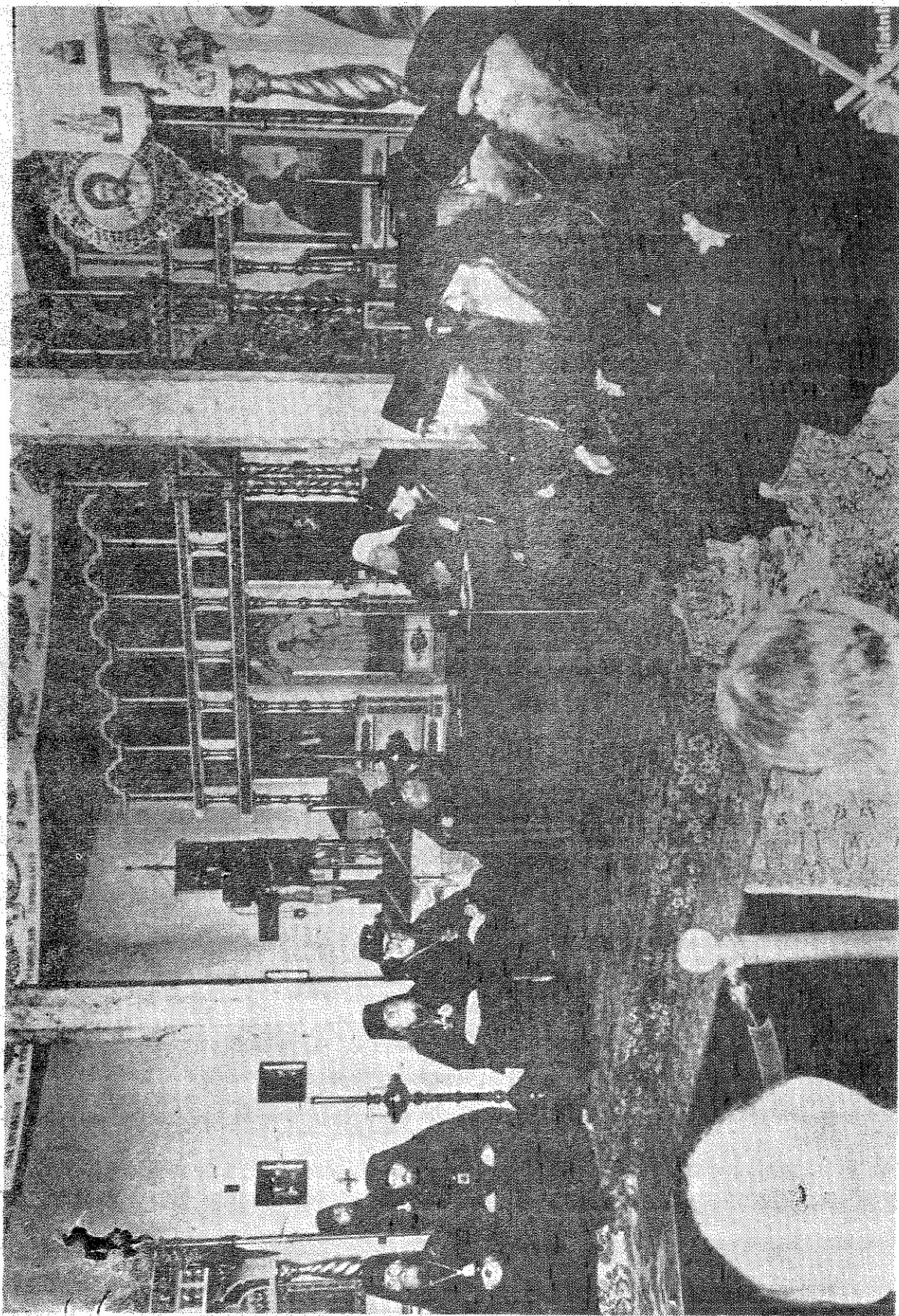
Μετέστη πρὸς Κύριον πλήρης ἡμερῶν ὁ ἐκ Μαρκοπούλου παλαίμαχος ἀγωνιστῆς Ἰωάννης Παπασωτηρίου. Ἠγωνίσθη εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὡς εὐσεβὴς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ. Αἰωνία του ἡ μνήμη.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν προσεχῇ Κυριακὴν 10 Δεκεμβρίου θὰ τελεσθῇ Ἀρχιερατικὸν ἐτήσιον μνημόσυνον εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Πειραιῶς, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ δεινῆς Πνευματικοῦ Π. πρὸς Εὐγενίου Λεμονῆ—Διονυσιάτου. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας θὰ γίνῃ ἐπίσκεψις εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ, ὅπου θὰ ψαλῇ τρισάγιον. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμμετάσχουν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν, δεόν νὰ δηλώσωσιν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

ΠΑΡΑΔΡΟΜΗ

Ἐκ παραδρομῆς ὁ ἐξ Ἱεροσολύμων Ἱερομ. Ἰακώβος Παπαδέλης, ὁ προσελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράταξιν ἡμῶν, ἐγράφη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον Εὐδύμιος.

Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μητροπολίτου κ. Ἀναστασίου ἐν Ν. Ὑόρκῃ Ἀμερικῆς συνελθούσα κατὰ τὸν παρελθόντα ἑφετηνὸν Ὀκτώβριον Ἱερά Σύνοδος τῶν ἐν διασπορᾷ Ρώσων Ἀρχιερέων. Ὁ φέρων λευκὸν ἐπαγκοσμίμου εἰς τὸ μέσον εἶναι ὁ Μητροπολίτης Ἀναστάσιος. Ὁ ἐξ ἀριστερῶν τρίτος καθήμενος παρὰ τὸ μανουάλιον, ὁ διὰ σταυροῦ σημειούμενος, εἶναι ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Χιλῆς καὶ Περὺ κ. ΛΕΟΝΤΙΟΣ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«*Ἰδοὺ οὗτος κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον*».

(Λουκ. Β' 14)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Ἁγία Γραφή, καὶ ἡ ἱερὰ Παράδοσις δέχονται τὴν σύστασιν ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπεδόθη ἡ ἰδία σημασία εἰς ἀμφοτέρας. Καὶ ἡ μὲν Ἁγία Γραφή ἀποκαλεῖται γραπτὴ παράδοσις, ἡ δὲ ἑτέρα ἄγραφος τοιαύτη. Δι' ὃ καὶ ὁ Θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾷ εἰς τοὺς χριστιανούς ὄλων τῶν αἰώνων, τὴν τήρησιν ἀμφοτέρων, «*Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε, εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν*» (Β' Θεσαλ. β' 5). Εἰς τὴν ἁγίαν Γραφὴν ἐμπεριέχονται ἐν σπέρματι τὰ πιστευτά καὶ πρακτέα, τὰ κεφαλαιωδέστερα, τὰ ὁποῖα ἀνεπτύχθησαν καὶ συνεπληρώθησαν διὰ τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως. «*Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἐπίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ' ἓν, ἀεὶ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρίσαι τὰ γραφόμενα βιβλία*» (Ἰωάν. ΚΑ' 25) ταῦτα μαρτυρεῖ ὁ τελευταῖος γράφας τὸ Εὐαγγέλιον. Ποῦ λοιπὸν εὐρίσκονται ταῦτα; Εἰς τὴν ἱερὰν Παράδοσιν.

Γνωστὸν τοῖς πᾶσι τυγχάνει ὅτι ἐκ ἀρκετὸν χρόνον μετὰ τὴν κάθοδον τοῦ ἁγίου Πνεύματος, δὲν ὑπῆρχον γραπτὰ μνημεῖα, ἀλλ' ἐκ παραδόσεως ἐκηρύττετο τὸ Εὐαγγέλιον. Τὰ πρῶτα χωρία τοῦ κατὰ Λουκᾶν ἱεροῦ Εὐαγγελίου μαρτυροῦν τοῦτο. Γράφει οὗτο, «*καθὼς παρέδωκαν ἡμῖν οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται καὶ ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ Λόγου*» (Λουκ. Α' 2). Οἱ πρῶτοι λοιπὸν Χριστιανοὶ ἐτίεφοντο θρησκευτικῶς ἐκ τῆς Παραδόσεως.

Ἡ πρώτη ἐκείνη Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἐν τῇ ὁποίᾳ «*ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ τῶν πιστευσάντων ἦν μία, καὶ χάρις μεγάλη ἦν ἐπὶ πάντας αὐτούς*», (Πράξ. δ' 32) καὶ ἡ ὁποία εἶναι τύπος καὶ ὁμοιομορφία ὄλων τῶν μεταγενεστέρων, ἐπὶ τῆς Παραδόσεως ἐκοιμήθη. Πῶς λοιπὸν πηγὴ τῆς ὁρθῆς Πίστεως εἶναι μόνον ἡ Ἁγία Γραφή, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἱερὰ Παράδοσις, ἀρ' οὐ αὕτη ἦτο ὁ ἀνεξάντηλος θησαυρὸς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἤντησαν καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Εὐαγγελισταὶ διὰ τὰς συγγραφάς των; Ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον. «*Καὶ ὡς ἡκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων ταῦτα παρὰ τοῦ πιστοῦς ἀνθρώπου, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι*» (Β. Τιμόθ. β' 2) καὶ πάλιν «*ἐπαινώ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι καθὼς παρέδωκα ὑμῖν παραδόσεις κατέχετε*» (Α. Κορινθ. ΙΑ' 2). Ἰδοὺ πὺς διετηρήθησαν αἱ ἀποστολικαὶ παραδόσεις διὰ τῶν «*πιστῶν ἀνθρώπων*», εἰ: τοὺς ὁποίους τὰς παρέδιδον ἀνοθεύτους, (διότι ἡ νοθεύα καθίστατο ἀδύνατος, ἐφ' ὅσον αὐταὶ ἦσαν καθολικαὶ) οἱ τῆς μᾶς γενεᾶς εἰς τὴν ἄλλην.

Ἡ ἱερὰ Παράδοσις μᾶς διέσωσεν ἀκέραιον καὶ ἀνοθεύτον καὶ τὸ κείμενον τῶν Ἀγίων Γραφῶν, τὸ ὁποῖον καὶ οἱ Προτεστάντες παρέλαβον παρὰ τῆς χειρὸς αὐτῆς. Ὁ κομπασμὸς δὲ αὐτῶν ἐπὶ μόνῃ τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ἀποδεικνύεται φροῦδος, ἂν τεθῇ

εἰς αὐτοὺς τὸ ἐρώτημα: Πόθεν ἀποδεικνύεται ἡ γνησιότης τῶν Γραφῶν; Πῶς ἀποδεικνύεται π.χ. γραφικῶς, ὅτι τὸ κατὰ Ματθαῖον ἱερὸν Εὐαγγέλιον εἶναι ἔργον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου; Διὰ τῆς Παραδόσεως καὶ μόνον. Εἶναι ἄλλως τε γνωστὸν ὅτι τὰ ἱερὰ κείμενα τῶν 27 βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀπεστάλησαν κεχωρισμένως ἀνὰ ἓν εἰς ὁρισμένας Ἐκκλησίας, παρὰ τῶν ὁποίων, σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, τὰ παρέλαβον καὶ αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι περὶ τὰ μέσα δὲ τοῦ Β' αἰῶνος εἶχον αὐταὶ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν τὴν τελειότεραν συλλογὴν. Ἐν τῷ μετ' ὅμως, αἱ ἀπὸ τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων ἀναφανέντες αἵρετικοί, ἔπλασαν νόθα Εὐαγγέλια, νόθους πράξεις τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἐπιστολάς, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν πλανῶν αὐτῶν. Πῶς λοιπὸν ἦτο δυνατόν νὰ διακριθῶσι τὰ νόθα ἀπὸ τῶν Γνησίων; τίς ἠδύνατο ἐκ τοῦ χάους ἐκείνου νὰ εὑρῇ τὰ ἀληθῆ καὶ γνήσια συγγράμματα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων; τίς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιχύσῃ τὸ ἱερὸν φῶς, εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο τῆς συγχύσεως; Βεβαίως οὐχὶ ἡ Ἱερὰ Β' βίβλος, ἐφ' ὅσον καὶ αὕτη ἐτίθετο ὑπὸ κρίσιν, ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς ἱερᾶς παραδόσεως, τὴν ὁποίαν Παράδοσιν διαδοχικῶς Παρελάμβανε ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων, διὰ τῶν ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς «*πιστῶν ἀνθρώπων*». Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ἀλάθητον τῆς ἀληθείας κριτήριον, διὰ πᾶσαν προκύπτουσαν ἀμφιβολίαν. Ἡ γνώμη τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς, ἥτις Ἐκκλησία ἀπέτελεσε τὸν «*Κανόνα τῶν Γραφῶν*», κατόπιν πολλῆς βασάνου, ἀλλὰ πρὸ παντὸς καθορῆσιν ὑπὸ τοῦ Παρακλήτου εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, κατὰ τὴν ἀψευδῆ τοῦ Σωτῆρος ἐπαγγελίαν.

Εἶναι δὲ νὰ θαυμάσῃ τις τὴν Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, τοῦ θέλοντος πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν. Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐγράφησαν πάντα σχεδὸν τὰ βιβλία τῆς Καινῆς διαθήκης. Ἕλληνες Πατέρες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μετὰ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἰς τὴν κάθαρσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν ἱζανίων τῶν αἱρέσεων, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐν τῇ Βίβλῳ συνεπτυγμένων ἀληθειῶν, εἰς τὴν διατήρησιν τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἀνοθεύτου καὶ εἰς τὸν λογικὸν συμβιβασμὸν πάντων τῶν ἀπόρων, ἐν τῇ Βίβλῳ καὶ τῇ Ἱερᾷ Παράδοσει, ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος φωτιζόμενοι, διὰ τὴν ὑψίστην αὐτῶν ἠθικὴν τελειότη α. Ταῦτα δὲ πάντα, ἵνα μὴ ἔχωσι «*πρόφασιν περὶ τῆς ἀμαρτίας αὐτῶν*» οἱ ἐπήλυδες τῆς Δύσεως, διότι ὁ Ἰγνάτιος, ὁ Πολύκαρπος, ὁ Βασίλειος, οἱ Γρηγόριοι, ὁ Χρυσόστομος καὶ ὅλος ὁ τῶν Ἀγίων Πατέρων χορὸς, ἦσαν ἐγκρατέστεροι τῶν Δυτικῶν, εἰς τε τὴν θύραθεν σοφίαν, καὶ τὴν γνώσιν τῆς ἑλληνικῆς διαλέκτου, καὶ ἐπομένως ἱκανώτεροι εἰς τε τὴν κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα κατανόησιν τῶν Γραφῶν.

Εἴπομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις ὅτι ὁ Προτεσταντισμὸς ἀποσεύσας τὴν Παπικὴν Ἀπολυταρχίαν, κατήντησεν εἰς τὴν πνευματικὴν ἀναρχίαν καὶ τοῦτο διότι περιφρονήσας τὴν Παράδοσιν, ἐθεώρησεν ὡς μόνην πηγὴν τῆς Ἀληθείας τὴν Ἁγίαν Γραφὴν, ὡς μέσον δὲ κατανοήσεως αὐτῆς τὸν νοῦν ἐκάστου πι-

στοῦ. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ μεγάλη πλάνη αὐτοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας προήλθον τὰ θ' ἱερέα τῆς πολυσχιδοῦς αὐτοῦ κατατμήσεως ἀποτελέσματα. Ἄλλ' ὥς ἴδωμεν τίνα τρόπον κατανοήσεως τοῦ πνεύματος τῆς Γραφῆς συνιστᾷ αὕτη αὕτη ἡ Γραφή, τὴν ὁποίαν καὶ οἱ Προτεστάνται θεωροῦν ὡς πηγὴν τῆς ἀληθείας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΥΤΕΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΗΣΑΪΟΥ

«Ὁ φοβούμενος ἀσθενεῖαν σώματος, οὐ φθάνει τὸ κατὰ φύσιν, οὐδὲ δύναται κτήσασθαι τὰς ἀρετάς· εἰ δέ τις προσπίπτει τῷ Θεῷ ἐν παντὶ κόπῳ αὐτοῦ, δυνατός ἐστιν ὁ Θεὸς ἀναπαῦσαι αὐτόν, εἰ μὴ γὰρ Γεδεὼν ἔκλασε (ἔσπασε) τὰς ὕδρις, οὐκ ἂν εἶδε τὸ φῶς τῶν λαμπάδων. Οὕτως ἐὰν μὴ ἀνθρώπος καταφρονῇ τοῦ σώματος, οὐκ ἂν ἴδῃ τὸ φῶς τῆς Θεότητος».

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΜΑΞΙΜΟΥ

«Πρόσεχε σεαυτῷ ἀπὸ τῆς μητρὸς τῶν κακῶν φιλαυτείας, ἥτις ἐστὶ τοῦ σώματος ἄλογος φιλία· ἐκ ταύτης γὰρ τίκονται οἱ πρῶτοι καὶ ἐμπαθεῖς καὶ γενικώτεροι λογισμοί, ὁ τῆς γαστρομαργίας, λέγω, τῆς φιλαργυρίας καὶ κενοδοξίας, τὰς ἀφορμὰς ἐκ τῆς ἀναγκαίας δῆθεν τοῦ σώματος χρεῖα· λαμβάνοντες, ἔξ ὧν γεννᾶται ἅτας ὁ τῶν κακῶν κατάλογος. Αἰεὶ οὖν, ὡς εἴρηται, προσέχιν ἀναγκαίως, καὶ ταύτην πολεμεῖν, μετὰ πολλῆς νήψεως· ταύτης γὰρ ἀναιρουμένης, συναναιροῦνται πάντες οἱ ἔξ αὐτῆς... τὰ μὲν τῶν παθῶν ἀκολασία, τὰ δὲ μίσους, τὰ δὲ ἀκολασίας καὶ μίσους· εἰσὶ πρηνικά. Πολυφαγία καὶ ἡδυφαγία, ἀκολασίας εἰσὶν αἷτια, φιλαργυρία δὲ κενοδοξία, μίσους πρὸς τὸν πλησίον, ἡ δὲ τούτων Μήτηρ φιλαυτεία. τῶν ἀμφοτέρων ἐστὶν αἷτια· ταύτη δὲ ἀντίκεινται ἀγάπη καὶ ἐγκράτεια, ὁ ἔχων οὖν αὐτήν, (τὴν φιλαυτείαν) ἔχει πάντα τὰ πάθη. «Οὐδεὶς, φησὶν, ὁ Θεὸς Ἀπόστολος τὴν ἑαυτοῦ σάρκα ἠμίσησεν», ἀλλ' ὑποπιάζει δηλονότι καὶ δουλαγωγεῖ μηδὲν πλέον (περισσότερον) αὐτῇ παρέχων, πλὴν διττροφῇ καὶ σκεπασμάτων, καὶ τούτων μόνων τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων· οὕτως οὖν ἅπαθως τις ἀγαπᾷ αὐτήν, (τὴν σάρκα) ὡς θεορέτην τῶν θείων, ἐκτρέφει καὶ δάλλων αὐτήν, τοῖς τὴν ἔνδειαν αὐτῆς ἀναπληροῦσι μόνοις. «Ὅν τις ἀγαπᾷ, αὐτὸν πάντως καὶ σπεύδει θεραπεύειν· εἰ οὖν τις τὸν Θεὸν ἀγαπᾷ, πάντως καὶ τὰ ἀρεστὰ Αὐτῷ σπεύδει ποιεῖν· εἰ δὲ τὴν σάρκα ταύτην, τὰ αὐτὴν τέποντα ἔκτελει. Τῷ Θεῷ μὲν ἀρέσκει ἀγάπη καὶ σωφροσύνη, καὶ θ' ὠρία, καὶ προσευχή· τῇ δὲ σαρκὶ γαστρομαργία, καὶ ἀκολασία, καὶ τὰ τούτων ἀξήθηκά· διὰ τοῦτο οἱ ἐν σαρκὶ ὄντες Θεῷ ἀρέται οὐ δύνανται, «οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ (δοῦλοι) τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Ὁ νοῦς, ἐὰν μὲν νεύσῃ πρὸς τὸν Θεόν, ἔχει δούλον τὸ σῶμα, καὶ πλεον οὐδὲν αὐτῷ παρέχει, τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων· ἐὰν δὲ νεύσῃ

πρὸς τὴν σάρκα, δουλοῦται τοῖς πάθεσι, πρόνοιαν αὐτῆς αἰεὶ εἰς ἐπιθυμίαν ποιοῦμενος».

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΗΣΑΪΟΥ

«Ὡς περ λυκῷ πρόβατον οὐ συνέχεται εἰς τεκνογονίαν, οὕτως οὕτε κὼρῳ (χορτασμῷ) πόνος καρδιακὸς εἰς κήσιν ἀρετῶν. Οὐδεὶς δύναται πόνον καὶ λύπην κατὰ Θεὸν ἔχειν, ἐὰν μὴ πρότερον τὰς τούτων αἰτίας ἀγαπήσῃ... Νεδίητος σάρκος παινόμεναι διαφόροις βρώμασι καὶ οἰνοποσίαις, ὡς χοῖρος ἔτοιμος εἰς σφαγὴν. Οὕτω τῇ πυρώσει τῶν τοῦ σώματος ἡδονῶν ἡ ψυχὴ κατασφάζεται, καὶ τῇ ζέσει τῆς κακῆς ἐπιθυμίας ὁ νοῦς αἰχμαλωτίζεται, ἀντέχειν πρὸς τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς μὴ δυνάμενος· εἰσροὴν γὰρ αἵματος, καὶ ἐκροὴν πνεύματος κατεργάζεται. Ἐξαιρέτως δὲ οἶνον μετάληψιν μηδὲ ὁσφραίνεσθω ἡ νεότης». (Εὐεργ. Βιβλ. Β. ὑποθ. ΙΔ, ΙΕ).

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

«Λαμπάτω γὰρ ὑμῶν τὸ φῶς, φησιν, ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τὰ καλὰ ὑμῶν ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς...» Καὶ γὰρ οἱ Διδάσκαλοι αὐτοὶ ὑπερέβαινον τὰ ἐκείνων (τῶν πιστῶν), ἐν λιμῷ καὶ δίψει καὶ γυμνότητι διάγοντες· ἡμεῖς δὲ βουλόμεθα πολλῆς ἀπολαύσαι τρυφῆς καὶ ἀναπαύσεως καὶ ἀδείας. Ἄλλ' οὐκ ἔκείνοι, ἀλλ' ἐβόων. «Ἄχρη τῆς ἀρετῆς ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητούμεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατεύμεν». Καὶ ὅς μὲν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ ἔτρεχεν, ἄλλος δὲ πρὸς ἄλλα μέρος τῆς Οἰκουμένης· ἡμεῖς δὲ οὐδὲ τῇ πατρίδος ἐξελθεῖν τολμῶμεν, ἀλλὰ τρυφὴν ζήτοῦμεν καὶ οἰκίας λαμπράς, καὶ πᾶσαν τὴν ἄλλην ἀφθονίαν. Τίς γὰρ ἡμῶν ἐλίμωξέ ποτε διὰ τὸν τοῦ Θεοῦ λόγον; τίς τῶν διδασκάλων ἐκ τῶν χειρῶν ζῶν ἑτέροις ἐπικούρησε; (ἐβοήθησε;) τίς θάνατον ὑπέμεινε καθημερινόν; Ἐντεῦθεν οἱ μεθ' ἡμῶν ὄντες ραθυμότεροι γίνονται. Καὶ γὰρ εἰ στρατιώτην τις εἶδε καὶ στρατηγὸς λιμῷ καὶ δίψει καὶ θανάτῳ καὶ πᾶσι τοῖς δεινοῖς παλαίοντας, καὶ πάντα φέροντας καθάπερ λέοντος, καὶ κατορθούντας, εἴτα μετὰ ταῦτα ἐκλύσιντας, καὶ καπηλείας προσέχοντας καὶ ἡττωμένους ὑπὸ τῶν πολέμιων, ἐσχάτης ἀνοίας ἦν τὴν αἰτίαν τούτων ζητεῖν. Τοῦτο δὲ καὶ ἐφ' ἡμῶν καὶ τῶν προγόνων λογισάμεθα· καὶ γὰρ πάντων ἐγενόμεθα ἀσθενέστεροι, καὶ τῷ παρόντι προσηλώμεθα βίῳ. Κἂν εὐρεθῇ τις ἵχνος ἔχων τῆς παλαιᾶς φιλοσοφίας, τὰς πόλεις ἀφείλ, καὶ τοὺς ἄλλους ρυθμίζειν, τὰ ὅσα καταλαμβάνει· κἂν ἐρηταί τις (καὶ ἂν ἐρωτήσῃ τις) τῆς ἀναχωρήσεως τὴν αἰτίαν, εὐρίσκει πρόφασιν συγγνώμην οὐκ ἔχουσαν· ἵνα γὰρ μὴ παραπóλωμαι, φησί, μηδὲ ἀμβλύτερος γίνωμαι τὴν ἀρετήν, ἀποπηδῶ. (διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῶ μαζὺ με τοὺς ἄλλους, μηδὲ ἀμελέστερος γίνω εἰς τὴν ἀρετήν, διὰ τοῦτο ἀναχωρῶ). Καὶ πόσῳ βέλτιον ἀμβλύτερόν σε γενέσθαι καὶ τοὺς ἄλλους κερδάναι, ἢ ἔνοντα ἐν ὕψει, περιδεῖν ἀπολλυμένους τοὺς ἀδελφούς; (Πόσον καλύτερον θὰ ἦτο, ἔστω καὶ ἀμβλύτερο νὰ γίνῃ· κατὰ τὴν ἀρετὴν νὰ κερδίσῃς δὲ καὶ τοὺς ἄλλους, ἢ μένων εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς νὰ παραβλέψῃς τοὺς ἀδελφούς σου ἀπολλυ

Κακοὶ ποιμένες

Γλαῦξ ἐν Ἀθήναις θὰ ἀπετέλει ἡ εἰδησις, ὅτι ἐν τῇς χώρας μας πλέκεται νυχθημερόν ὁ ἱστός τῆς αἰρετικῆς ἀράχνης. Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους τοὺς παροικοῦντας ἐν Ἱερουσαλὴμ, ὅτι ἀπὸ τοὺς οὐνίτας μέχρι τοὺς χιλιαστάς, καὶ ἀπὸ τοὺς εὐαγγελιστάς μέχρι τοὺς ἀντιβεντιστάς διεξάγεται λυσσαλέος ἀλλὰ καὶ ὀργανωμένος μετ' πανουργίαν ἀγὼν διὰ τὴν κατασπάραξιν τῆς λείας τῶν, τῆς ὁρθοδοξίας. Νὰ πιστεύσωμεν ὅμως, ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἐνοχοὶ διὰ τὰς ἐκατόμβας αὐτὰς τῶν θυμάτων; Καὶ οἱ τεταγμένοι φύλακες ποῦ εἰσὶν;

Εἰς εὐρέθῃ, ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλουπόλεως, διὰ τὰ μηνύση τῆς ἐφημερίδας Καλαμῶν διὰ τὴν δημοσίευσιν κηρυγμάτων εὐαγγελικοῦ προσσηλυτισμοῦ καὶ ἰδοὺ πῶς κρίνει τὸ γεγονός ἡ «Ἐστία» τῆς 29-11-62, πρᾶγμα ποῦ ἀποκαλύπτει καὶ τοὺς ὑπευθύνους τῆς πνευματικῆς σφαγῆς.

«Κατὰ τὴν γνώμην μας, ὀρθότατα ἔπραξεν ὁ τοποτηρητὴς τοῦ μητροπολιτικοῦ θρόνου Μεσοπηγίας καὶ τὸ ἴδιον θὰ ἔπρεπε νὰ πράξουν καὶ ὅλοι οἱ ἱεράρχαι τῆς Ἑλλάδος. Θὰ ἀπεκαλύπτετο ἴσως ἔτσι, πόθ' ν' πηγάζει αὐτὸς ὁ πακτωλὸς, μετ' τὸν ὅποιον πληρώνονται αἱ δεκάδες τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ποῦ δημοσιεύουν τὰ κηρύγματα τοῦ εὐαγγελικοῦ ἱεροκήρυκος».

Περασμένα μεγαλεῖα

καὶ διηγώντας τα νὰ κλαῖς

Τὸ Ἰωβηλαῖον ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ' ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς κάθε εὐγενὴ ἑλληνορθόδοξον ψυχὴν, νὰ ἐμνήσῃ, νὰ τιμῇ καὶ νὰ μεταρσιωθῇ εἰς τὴν σφαῖραν τῆς θείας δόξης, εἰς τὴν ὁποίαν σελαγίζει ἡ μορφή τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρός. Ταυτοχρόνως ὅμως συνοπᾶται ἡ ψυχὴ ἐκ τῆς δδύνης, ὅταν ἀναλογίζεται τὸ βάραθρον ποῦ ἔχει πέσει ὁ ἴδιος ἐκεῖνος θρόνος, ποῦ ἄλλοτε ἦτο καὶ θρόνος τῆς καθαρᾶς ὁρθοδοξίας. Τὸ κλέος μετετρέπη εἰς αἰσχύνην, τὸ φῶς εἰς σκότος, καὶ ὁ καλὸς οἶκος εἰς ἔξος δριμύ. Αὐτοῦ δδήγησαν τὴν ὁρθοδοξίαν οἱ «ἐνωτικοὶ» τυχοδιωκτισμοί.

μένους) ὅταν οὖν οἱ μὲν ἀρετῆς ἀμελῶσιν, οἱ δὲ ἐπιμελούμενοι πόρρω τῆς παρατάξεως γίνονται, πόθεν αἰρήσομεν (νικήσωμεν) τοὺς ἐχθρούς; ... Βίος καθαρὸς καὶ αὐτὸ τοῦ διαβόλου τὸ σιῶμα μετὰ πολλῆς τῆς παρουσίας ἐμφράξαι δύνησεται. Ταῦτα καὶ ἀρχοῦσι λέγω καὶ ἀρχομένοις, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἐμαυτῶ, ἵνα βίον ἐπιδειξώμεθα θανμασιόν... καταφρονήσωμεν χρημάτων, καὶ μὴ καταφρονήσωμεν γενένης, ὑπερίδωμεν δόξης καὶ μὴ ὑπερίδωμεν (παραβλέψωμεν) σωτηρίας. Ὑπομείνωμεν ἐνταῦθα κάματον (κόπον) καὶ πόνον, ἵνα μὴ ἐμπέσωμεν ἐκεῖ εἰς κόλασιν... Ἀλλὰ ταῦτα μὲν λέγεται παρ' ἡμῶν συνεχῶς καὶ πολλάκις, γίνεται δὲ ὀλιγάκις. Πλὴν ἄλλ' ἐὰν γένηται ταῦτα, ἂν τε μὴ γένηται, δίκαιον διὰ τῶν τοιοῦτων συνεχῶς ὑπομινῆσκειν». (ὑπόμν. Α'. Κορινθ. Ὁμιλ. ΣΤ.).

ΑΓΓΕΛΙΑ

Τὰ ἐγκόλπια ἡμερολόγια καὶ οἱ ἡμεροδεῖκται τοίχου 1963 ἐξετυπώθησαν μετ' ὕλην ἐκλεκτὴν, ὡς καθ' ἕκαστον ἔτος. Παρακαλοῦνται οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ ἐπίτροποι τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ὡς καὶ οἱ οἰοῦντες ἰδιώται, ὅπως ἐγκαίρως παραγγείλωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναγκασιούτων αὐτοῖς ἡμεροδεῖκτων.

(Ἐκ τῆς Διαχειρίσεως)

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγ. Νέστορος ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἱεροσπουδῶντος τοῦ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου.

Ἡ μεγαλυτέρα κληρονομία

Εἰς τὸ χρονολόγημα τῆς «Ἐστίας» 1)12)62 ὁ ἀκαδημαϊκὸς Σ. Μελάς ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Ἕλληνας πολυταξιδεμένους, κοσμογυρισμένους ἐπὶ πολλὰ χρόνια, ζήσας στὸ Παρίσι καὶ προσφάτως περιμαζευθεῖς στὴν Ἑλλάδα, μετ' ἐπὶ χθὲς στὸ τηλέφωνο, γιὰ νὰ μοῦ κάμῃ τὸ πρῶτον πρωτότυπο παράπονο ποῦ ἔχω ἀκούσει στὴν δημοσιογραφικὴ ζωῇ μου.

—Καμπάνες! Ἐχομε τόσες μέρες στὴν Ἀθήνα καὶ δὲν ἀκοῦμε καμπάνες. Πέρασαν ἑορτές, ὄρθροι, ἑσπερινοί... καὶ δὲν ἀκούσαμε οὔτε μιὰ φορὰ νὰ κτυποῦν καμπάνες. Τί συμβαίνει; Ἐχετε γίνει ἄθεοι;»

Τὸ ἔχομεν εἶπει καὶ ἄλλοτε. Ὁ ἑλληνικὸς χώρος ἔχει μιαν πνευματικὴν ἰδιορρυθμίαν. Ἡ διοχιλιετής διασταύρωσις τοῦ ἑλληνικοῦ στοχασμοῦ καὶ τοῦ ὁρθόδοξου πνεύματος ἐσμίλυνεν ὁριστικῶς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς χώρας αὐτῆς. Ἡ ἀξία τῆς δὲν προσμετρεῖται μετ' ὁ κτιριακὸν ἢ βιομηχανικὸν ὕψος. Ἡ δύναμις τῆς εἶναι τὸ πνεῦμα. Ἐνα πνεῦμα ἀναγωγικὸν πρὸς τὴν σφαῖραν τῶν αἰώνιων ἀξιών. Ὅσοι ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα, αὐτοὶ τὸ πνεῦμα ἀγαποῦν. Νοσταλγοῦν νὰ ἀποκολληθῶν ἀπὸ τὴν βαρύτητα τῆς ἀδυσωπήτου βιοπάλης. Νὰ ἀναρροῦσιν τὴν παραμυθίαν τῆς ὁρθοδοξίας. Νὰ ἀναπνεύσων τὴν εὐωδίαν τῆς παραδόσεως. Αὐτῆς τῆς παραδόσεως, ἥτις καταστρέφεται ἀπὸ τοὺς συγχρόνους βαρβάρους, καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ὄχι μόνον ἐγκυαυχίαν τῶν αἰώνων, ἀλλὰ καὶ μοναδικὸν πνευματικὸν ἔδαφος διὰ τὴν ἐπιβίωσιν μας.

Τίς πταίει;

Τὸ περιαικὸν τῆς Κρατουμένης Ἐκκλησίας ἀναγράφει τὸ ἑξῆς:

«Μᾶς γράφουν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὅτι περὶ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου ὁ Πατριάρχης Ἀθηνῶν ἀνέδεχθη ἀντιπροσωπεῖαν τῶν ἐκεῖ οὐνιτῶν μετ' ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Οὐνίτην Θωμᾶν. Οὗτοι παρεκάθησαν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Τράπεζαν, τὴν ὁποίαν ἐτίμησαν καὶ οἱ Συνδιοικοὶ Μητροπολίται. Ἐντροπή!».

Ὅσον καὶ ἂν ἤχησιν ὡς παράδοξος ὁ λόγος μας ἐν τούτοις θὰ τὸν εἴπωμεν. Ἡμεῖς οὐδεμίαν ἐκπληξιν δοκιμάζομεν ἀπὸ τὴν καταπρόδοσιν τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὁ Οἰκουμενικὸς, ἄλλωστε, μετ' αὐτὴν τὴν ἐντολὴν ἐστάλη ἀπὸ τῆς ὑπερκοιτίου σποτεινῆς δυνάμεως. Τὴν ἐδδύνην τῆς καταπρόδοσεως τὴν φέρουν ἄλλοι. Ὅλοι ἐκεῖνοι δηλ. ποὺ ὑποκρίνονται ὅτι φρίττουν καὶ κατόπιν σιωποῦν. Ἀν ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία εἶχεν ὁρθόδοξον μαχητικότητα ὡς πόνικον σινάπης, θὰ ἤδύνατο νὰ ἐξεγείρῃ τὴν ὁρθόδοξον ἀγανάκτησιν συμπάσης τοῦ ἑλληνισμοῦ, καὶ νὰ συντρέγῃ ὡς σκευὴ κεραμέως τοὺς ὑπονομευτάς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐντροπή λοιπὸν ὄχι εἰς ἐκείνους ποὺ δὲν ἐντρέπονται, ἀλλὰ εἰς ἐκείνους ποὺ περιόριζονται νὰ προφέρουν μόνον ἀπλῶς τὴν λέξιν.

Δεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἀπίστευτον ἀλλὰ.... Ἀληθές.

Καταχωρίζομεν σχόλιον τῆς «Ἑστίας» 5-12-62, εἰς τὸ ὁποῖον κατοπρίζεται τὸ ἐλεεινὸν κατάντημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ὁρθοδόξου Κυπριακῆς Ἐκκλησίας Μακαρίου, τοῦ καὶ Προέδρου τῆς ὁμωνύμου Δημοκρατίας.

«**Δισχρὸν θέαμα!**»

Τώρα, μόλις ἐλάβομεν τὰς Τουρκικὰς ἐφημερίδας, μὲ τὰς φωτογραφίας τοῦ προσκυνήματος τοῦ σεπτοῦ Προέδρου τῆς Κυπριακῆς δουλοπαροικίας εἰς τὸ μουσουλμανικὸν τμενος τῆς πόλεως Γκιάρμε! Ἀνυπόδητος καὶ χωρὶς τὸ καλυμμαύχιόν του, ἀλλὰ φέρων τὸ οὕτω ἀνιμαζόμενον ῥάσον, ὁ θεοδόξος ἀρχιερεὺς προσέρχεται εἰς τὸ προσκύνημα τοῦ τζαμίου, παρέχων τὸ ἀδλιέστερον θέαμα ποῦ θὰ ἠμποροῦσε νὰ φαντασθῇ ψυχὴ χριστιανικὴ!

Θὰ λεχθῇ, ἴσως, ὅτι ὁ Πρόεδρος ἐνὸς κράτους πρέπει νὰ σέβεται τὴν θρησκείαν ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐπισκεπτεται. Οὐδεμία ἀμφιβολία. Ἀλλὰ, πρῶτον μὲν, δὲν χρειάζεται νὰ ἐπισκεπτεται ἀλλοθρησκίους ναοὺς. Δεύτερον δέ, ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ἀποκλείεται ὁ Πρόεδρος νὰ εἶναι... Ἀρχιεπίσκοπος! Διότι τὸν ἔσχατον ἔξυτελισμὸν τῆς Ἑλληνορθόδοξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἡ ἐμφάνισις τοῦ ξυπολήτου καὶ ἀκαλύπτου ἀρχιερέως εἰς τὸ τζαμί τῶν ναυνηβάλων, ποῦ ἔσφαξαν καὶ ἀπηγχόνισαν τόσας ἑκατοντάδας ὁρθοδόξων ἱεραρχῶν!...

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ὡς γνωστὸν, αὐστηρότατα ἀπαγορεύουσι τὴν ἀνάμειξιν τῶν Κληρικῶν εἰς κοσμικὰς καὶ πολιτικὰς υποθέσεις, διότι μία τοιαύτη ἀνάμειξις ὁπωσδήποτε θὰ ἐμβάλῃ αὐτοὺς εἰς πειρασμοὺς καὶ θὰ ἐκθέσῃ εἰς τὴν κατάλαλον γλῶσσαν πολλῶν ἀντιπάλων, ἢ δὲ ὑπὸ τῆς τοῦ Κληρικοῦ δέον νὰ τηρῇται ἀνωτέρα πάσης μοφῆς. Ὅταν ὁμῶς Κληρικὸς καὶ μάλιστα ἀνώτατος καὶ Ἀρχηγὸς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας περιφρονῇ τὰς διατάξεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἐξ ἀνθρωπαρεσκείας φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον νὰ λησμονῇ ὅτι ἡ θρησκευτικὴ του ἰδιότης τὸν κατέστησε «πόδιν ἐπάνω ὁρους κειμένην», καὶ ὅταν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ τῆς πίστεως παραγγέλματα διαπαιτῇ ἐπὶ σκανδαλισμῷ πολλῶν ψυχῶν, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ κακὸν εἶναι ἀσυγκάλυπτον καὶ ἀνοικονόμητον. Πόσοι Κύπριοι Ἱεράρχαι ὑπὸ τῶν Τούρκων ὑπέστησαν θάνατον μαρτυρικόν, διὰ ξίφους καὶ δι' ἀγχόνης, καὶ πόσοι λαϊκοὶ ἐπίσης ἐπροτίμησαν τὰ πάνδεινα καὶ ἐν τέλει οἰκτρὸν καὶ αὐτοὶ θάνατον, μὴ θελήσαντες νὰ τιμῶσι τὰ μωσαμεθανικὰ σεβάσματα! Οἱ σημερινοὶ ὁμῶς; Δὲν διστάζουν ἐπισημῶς καὶ «**γυμνῇ τῇ κεφαλῇ**» νὰ εἰσέρχωνται εἰς τοὺς Ναοὺς τῶν εἰδώλων καὶ ἀπονέμουν σεβασμὸν εἰς τὰ βασιλεῖμ τῶν «μὴ ὁμολογούντων τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα». Ὡ! καιροί, ὦ! ἡθῆ!

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

— Ὁ ἐν Παγκρατίῳ ἱερὸς ναὸς τῶν εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, Μεσολαγγίου 49, ἀνήκων ἤδη εἰς τὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἔχει ἐξόρτησιν διοικητικὴν, ἀλλὰ καὶ **διαχειριστικὴν** ἀπολύτως ἐξ αὐτῆς. Συνιστῶμεν εἰς πάντας τοὺς ἀδελφοὺς τῆς περιφερείας ὅπως Ἐκκλησιαζῶνται εἰς αὐτόν. Συγκοινωνία Νέας Ἐλβετίας στάσις Δημαρχίας.

— Ἡ συνέχεια τοῦ ἄρθρου «**Ἱστορία τῆς Ἱερουσαλῆμ**» λόγῳ πληθώρας ὕλης θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον μας.

Ἡ ὁδὸς Δαμασκοῦ

Δὲν τοιμίλομεν ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἰντεῦθεν ἔχει ἤδη δραματικωτέρας στιγμὰς ἀπὸ τὰς σημερινὰς. Ὅλαι αἱ ἀντινομίαι, αἱ ἀβεληθρίαι καὶ αἱ ἐκκλησιαστικαὶ παρανομίαι ἔγιναν «**λίθος μυλικός**». Τὰ προβλήματα σωρεῖνται ἀπειλητικά. Σόγχυσις καὶ ταραχὴ συνοδεύει τὸ κάθε τῆς βῆμα. Κραυγαλέα αἰτήματα διὰ τὴν ἡθικὴν κάθαρσιν τοῦ κλήρου τῆς παραμένον ὡς πυρορροῦσαι πληγαί. Εἰς χρονογράφημα τῶν «**Νέων**» ἀναγράφεται.

«Αὐτὸ πὺ ξέρω, ὁμῶς, καὶ ποῦ τὸ ξέρουν ἐπίσης ὅλοι οἱ παροικοῦντες τὴν Ἱερουσαλῆμ, εἶναι ὅτι ὑπάρχει πανθομολογουμένη διαφθορὰ στὶς τάξεις τοῦ κλήρου καὶ, συνεπῶς, πρέπει κάποτε νὰ ξυπνήσουν ἀπὸ τὸν μακάριο ὕπνο τους οἱ ἱεράρχες μας, γιὰ νὰ δοῦν τὸν κατήφορο, ὅπου ὁδηγεῖται ἡ Ἐκκλησία μας. Θὰ ξυπνήσουν, ὁμῶς; Πολὺ ἀμφιβάλλω.»

Δὲν ὑπάρχει ὁρθόδοξος ποῦ νὰ μὴν ποτῇ διὰ τὸ πνευματικὸν κατάντημα τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας. Ἡ κλήμαξ τῆς δεῖ τιμότητος ποικίλλει.

Ἰδοὺ τί γράφει ἡ «**Καθημερινὴ**» τῆς 11/11/62.

«Δὲν λέγω ὅτι οἱ Ἱεράρχαι μας πρέπει νὰ δείχνουν ἥθος ἁγίων. Ἀλλ' εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι πρέπει νὰ δείξουν μεγαλύτεραν εὐαισθησίαν. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας ἀνακολουθία τῶν πράξεων ἐναντι τῶν λόγων γίνεται κάποτε τόσο φανερά, ὥστε, ἀπογοητεύει χιλιάδας ὁρθοδόξων Ἑλλήνων, καὶ ὁδηγεῖ εἰς ἀναζητήσιν μιᾶς αἰρέσεως, ἀπὸ τὰς τόσας ποῦ λυμαινόνται τὸν Τόπον. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν κάμψιν τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται μὲ τὴν Πίστιν εἰς τὴν ψυχὴν του. Ἀν δὲν εὕρῃ τὸν Θεὸν ἐδῶ, τὸν ἀναζητεῖ ἄλλου. Καὶ ὁ Ἑλλην ὁρθόδοξος συχνότατα ζητεῖ τὸν Θεὸν του καὶ δὲν τὸν εὕρσκει εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας.»

Θὰ ἦτο ἄδικον ἐὰν ἀπεδίδαμεν τὴν κρίσιν τῆς Ἐκκλησίας μόνον εἰς τοὺς ὀλίγους ἀναξίους ἐκ τῶν λειτουργῶν τῆς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πάρει διαζύγιον μὲ τὴν ἠθικότητα. Ἰάντως καὶ αὐτῶν εἶναι πελωρία ἡ εὐθύνη. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν ἐπιδοθῇ εἰς τοὺς τύπους καὶ ἔχουν καταστρέψει τὴν οὐσίαν. Ἀλλὰ ἡ λαμπρότης καὶ ἡ σεμνότης τῶν τελετῶν δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ καλύπτουν τὰ παραπατήματα τοῦ τελετάρχου. Εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὴν ὑπαίθρου ὁ λαὸς ἀρχίζει νὰ μένῃ χωρὶς Θεόν. Τὸν ἐνθουσιασμὸν διὰ τὰ τελοῦμενα τὸν ἔχει καταστρέψει ἡ ἀπαγορευτικὴ ἀπὸ τὰ δρώμενα. Τὸ κοινὸν βλέπει συχνὰ ἱεράρχας, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι παρὰ «**πείναι καὶ δίψαι καὶ ἐπιθυμίαι**», ποῦ περιπατοῦν εἰς τοὺς δρόμους. Μὲ τὸ παράδειγμα τῶν ὁ κόσμος χάνει τὴν πίστιν του πρὸς τὸ ἡθικὸν σύμπαν καὶ πιστεύει εἰς τὸν πλοῦτον.

Δὲν πιστεύομεν ὅτι ὑπάρχει τις, ποῦ νὰ νομίξῃ ὅτι ἐπιχαίρομεν διὰ τὸ ἐδιέξοδον τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας. Σπεύδομεν νὰ δηλώσωμεν νὰ περισσότερον παντὸς ἄλλου τὴν ἡθικὴν ἀναγέννησιν τῆς ἐχόμεθα ἡμεῖς. Καὶ τοῦτο διότι εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι αὕτη καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἐπαναλειτουργίαν τῶν Ἱ. Κανόνων θὰ προέλθῃ, ἡ ἐπάνοδος τῶν ὁποίων θὰ σημάγῃ καὶ τὴν ἐξάλειψιν τῆς καινοτομίας καὶ τὸν θρίαμβον τῆς ἐνότητος.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Τὸ Παρῳμα Ἀγγελῶς Πάρον προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δραχμὰς τετρακοσίας (400), διὰ τοῦ ἀδελφοῦ κ. Κων(τίνου) Λουκῆ. Ἄν καὶ ἀπεστάλῃ ἀμέσῳ; ἡ σχετικὴ ἀπόδειξις, πρὸς τὸν ἀποστολέα, ἐκ παραδρομῆς δὲν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας» ἡ γενομένη δωρεά.